

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/143/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617203617
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3617203617.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu F. Z., a.s., so sídlom F., U. XXX/A, K.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. U. V., T., s.r.o., so sídlom F., Y. XX, proti žalovanému Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., Y. I. XXX, o zaplatenie 4245,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 19. februára 2018, č.k. 6Csp/204/2017-72, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.850,79 eur spolu s úrokom z omeškania 5,15% ročne zo sumy 3.850,79 eur od 08.06.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny 4.245,79 eur, úrokov 421,15 eur, úrokov 2.927,84 eur, úrokov zo sumy 4.245,79 eur vo výške 19% p.a. od 08.06.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania 5,25% p.a. zo sumy 4.245,79 eur od 08.06.2017 do zaplatenia a poplatkov vo výške 54,93 eur. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXXX zistil, že právny predchodca žalobcu T. banka a.s. ako veriteľ konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný, ktorý pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má povahu zmluvného formulára. Zo zmluvy ďalej zistil, že sa dohodli na úvere vo výške 4.400 eur splatnom v 72 mesačných splátkach po 107,85 eur k 25. dňu v mesiaci, počnúc 15.09.2013 a končiac 15.08.2019. Výška úroku bola dohodnutá na 19,00% ročne, výška ročnej percentuálnej miery nákladov bola 20,74%, pričom priemerná výška ročnej percentuálnej miery nákladov na trhu bola podľa zmluvy 18,84%. Celková výška nákladov je podľa zmluvného formulára vo výške 2.994,22 eur. Celková čiastka úveru je vo formulári definovaná ako „súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“, pričom presná výška vo formulári uvedená nie je. Súčasťou zmluvy sú okrem iného aj Všeobecné obchodné podmienky, Obchodné podmienky pre úver, Sadzobník poplatkov. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky sa veriteľom pohľadávky zo zmluvy o úvere uplatnenej v tomto spore stal žalobca. Právny predchodca žalobcu žalovaného upozornil na pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 566,61 eur (dňa 09.07.2014) a vo výške 462,51 eur (dňa 19.05.2014). Zároveň ho vyzval na úhradu pohľadávky a upozornil ho na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Upozornenie zo dňa 09.07.2014 žalovanému odoslal dňa 10.07.2014. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zistil, že právny predchodca žalobcu dňa 28.07.2014

predčasne zosplatnil úver, pričom žalovaného vyzval na úhradu sumy 4 721,87 eur do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Výzva bola doručená dňa 01.08.2014. Právne vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 52 ods. 1, § 53 ods. 9 až ods. 4, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Súd v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu na podanie žaloby. Z doručenej zmluvy o postúpení pohľadávok zistil, že pôvodný veriteľ - T. banka a.s. postúpil pohľadávku uplatnenú v tomto konaní na súčasného žalobcu. Preto je žalobca na podanie žaloby aktívne vecne legitimovaný (je majiteľom pohľadávky proti žalovanému, ktorá bola uplatnená v tomto spore). Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom k tomu, že ju právny predchodca žalobcu uzavrel v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný pri jej uzatváraní nekonal v rámci obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, ide zároveň o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v nej chýba uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa zmluvného formulára je celková čiastka definovaná ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, avšak v zmluve nie je vyčíslená. Právne predchodcovi žalobcu pritom nič nebránilo vyčísliť, akú celkovú čiastku napokon spotrebiteľ zaplatí. Ak sa takému vyčísleniu vyhol, musí čeliť sankcii podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, a to bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom k tomu, že výška úveru bola 4.400 eur a žalovaný zaplatil sumu 549,21 eur, súd žalovaným zaplatenú sumu započítal len na dlžnú istinu (vzhľadom k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) a žalobcovi priznal sumu 3 850,79 eur (4.400 eur - 549,21 eur). Vzhľadom k tomu, že je žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, súd priznal žalobcovi popri istine aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to vo výške 5,15% ročne (v sadzbe aktuálnej k prvému dňu omeškania, teda ku dňu nasledujúcemu po zosplatnení dlhu, teda k 29.07.2014), z priznanej sumy istiny 3.850,79 eur od 08.06.2017 (odo dňa, od ktorého žalobca navrhuje v žalobe úrok z omeškania priznať, pretože súd je rozsahom žalobného návrhu viazaný) až do zaplatenia. splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil. Vo zvyšku súd žalobu zamietol z dôvodu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (súd žalobcovi nepriznal uplatnené úroky a poplatky) a v časti uplatneného úroku z omeškania (žalobca si uplatnil sadzbu 5,25% p.a., súd mu priznal len 5,15% p.a.) z dôvodu, že základná sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania (29.07.2014) bola 0,15%. V súlade s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka patrí žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,15% p.a. Žalobca aj žalovaný boli v konaní čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní. Žalobca v žalobe kapitalizoval (vyčíslil) žalovaný nárok na 7.649,71 eur. Súd mu priznal nárok do výšky 3.850,79 eur. Žiadna zo strán teda nemala výrazný procesný úspech na úkor druhej procesnej strany, preto súd o trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán právo na ich náhradu nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej výrokovej časti II. a vo výroku III. o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca poukazoval na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí pléna 7. februára 2018 rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť žalobca uviedol, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Podoťkol, že údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, pričom takýto výklad súdu je, podľa právneho názoru žalobcu, šikanóznym uplatňovaním práva a prílišným formalizmom. Žalobca v tomto poukázal na Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016, sp. zn. C-42/15. Má za to, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje. Podľa právneho názoru žalobcu je predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia

súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Na ustanovenie § 52 odsek 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, sa vzťahuje zákaz retroaktivity, a teda nie je možné toto ustanovenie aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2015, v opačnom prípade by došlo k porušeniu základných princípov nášho právneho poriadku. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle aplikovať toto ustanovenie na právne vzťahy, ktoré boli založené pred 1.4.2015, nič mu nebránilo výslovne to uviesť v intertemporálnej norme § 879p, v ktorej sú explicitne uvedené ustanovenia, na ktoré sa nepravá retroaktivita vzťahuje. Argumentum a contrario je podľa žalobcu možné dospieť k záveru, že úmysel zákonodarcu je ten, že § 52 odsek 2 v novelizovanom znení sa vzťahuje výlučne na právne vzťahy založené po 01.04.2015. Pri svojoľnej retroaktívnej aplikácii tohto ustanovenia súdom na právne vzťahy založené pred 01.04.2015 dôjde k porušeniu článku 2 Ústavy SR a zásahu do základných práv a slobôd občanov. Na všetky úverové vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2015 je nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže zákonodarca až s účinnosťou 01.04.2015 určil výnimku, že spotrebiteľské úverové vzťahy sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalovaný uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne žiada, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovvej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

8. Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

9. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“) právny predchodca žalobcu T. banka, a.s., so sídlom H. W. 4, F. (ďalej len „predchodca žalobcu“) poskytol žalovanému úver vo výške 4.400 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 72 mesačných

splátkach po 107,85 eur. Celková výška nákladov bola 2.994,22 eur. Termín konečnej splatnosti úveru bol 15.08.2019.

10. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že zmluvou o úvere bol založený spotrebiteľský právny vzťah, a teda ide o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Následne zistil, že v zmluve o úvere absentuje kogentná náležitosť, keďže v nej chýba uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko v zmluve o úvere je celková čiastka definovaná iba ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, avšak v zmluve nie je vyčíslená, v dôsledku čoho považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

11. Žalobca namietal, že na všetky úverové vzťahy vzniknuté pred 01.04.2015 je potrebné aplikovať výlučne ustanovenia Obchodného zákonníka. Odvolací súd dospel k záveru, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupovala ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákona o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.04.2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Odvolací súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

12. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy o úvere, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere z pohľadu náležitostí vyžadovaných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) uvedeného zákona celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné za uvedenie tohto údaju považovať vetu pod tabuľkou v bode 3 zmluvy „kde sa uvádza, že „celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“. Je zrejmé, že zákon vyžaduje tento údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítaný, t.j. vyžaduje uvedenie konkrétnej sumy v správnej výške, čo splnené nebolo. Navyše, súčet výšky úveru a celkovej výšky nákladov (ktoré sú uvedené v tabuľke v bode 3. zmluvy) by ani nebol správnym údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Je tomu tak z dôvodu, že celková výška nákladov bola uvedená v nesprávnej výške 2.994,22 eur, hoci náklady spotrebiteľa predstavujú sumu 3.365,2 eur (107,85 eur x 72 splátok = 7.765,2 eur mínus suma úveru 4.400,- eur = 3.365,2 eur). Zmluva tak neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a spotrebiteľ nemal ani možnosť sa k takémuto údaju dopracovať, a preto je podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva bezúročná a bez poplatkov.

13. Čo sa týka námietky žalobcu, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil, je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe vyhovel v takom rozsahu ako to vyplýva z výroku I. rozhodnutia a z akých dôvodov žalobu vo zvyšnom rozsahu zamietol. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie

možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

14. Vzhľadom na uvedené, keďže predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a odvolacie námietky žalobcu boli nedôvodné, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Žalovanému však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a tieto nevyplývali ani z obsahu spisu, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).